

Arayış: Mənsur Vidadi oğlu Şükürov 1984-cü il fevralın 25-də Ağdam rayonunun Şıxbabalı kəndində anadan olub. 1999-cu ilə qədər Bakdakı Suraxanı rayonu 104 sayılı orta məktəbdə, 1999-cu ildən 2002-ci ilədək Cəmişid Naxçıvanski adına Hərbi liseyində, 2002-ci ildən 2006-cı ilədək Heydər Əliyev adına Ali Hərbi Məktəbdə təhsil alıb. 2007-ci ilədək Təlim-Tədris Mərkəzində dinləyici kimi iştirak edib. 2007-ci ildən etibarən isə ordu sıralarında xidmətə başlayıb. Mayor rütbəli hərbi hazırda "N" sayılı hərbi hissədə Tabor komandiridir

(əvvəli ötən sayımızda)

Səsini eşidəndən sonra rahatlıq tapdım, şükr etdim ki, hansı vəziyyətdə olsa da, nəfəsi üstündədir. Çox ağırdır, bəzən Şəhid ailələrinə kimsə, necəsə təsəlli verməyə çalışır, inanın təsəllisi olmayan bir şeydir. Hələ mənim yoldaşım yaralanıb mən bu hisləri keçirdim... Çox çətinidir. Allah bütün Şəhidlərimizə rəhmət eləsin, məqamları uca olsun!

Söhbətə yenidən hərbiçimizlə davam edirik.

- Çətin olduğunu anlayıram, amma istəyirdim azca da olsa, təsvir edəsiniz ki, sadə vətəndaş əsgərinin, zabitinin nə ilə, kim ilə üz-üzə qaldığını təsəvvür etsin. Siz həm də Azərbaycanın ən yeni tarixinin yazılmasında rolu, əməyi olan hərbiçimizsiniz!

- Oktyabrın 8-də Hadrutda mühasirəyə düşdük. Bizi mühasirəyə alan düşmənin xüsusi təyinatlıları idi. 200-300 nəfərlik heyətlə üstümüze gəldilər. Onların xüsusi təyinatlı olduğunu da sonradan bildim. Biz Hadrutda dərinliyə girəndə görmüşdülər, sayca az idik, amma itkilərimiz,

Üç gün mühasirədə qalan yaralı komandir: "Şuşanı almaq, Qarabağın açarını almaq idi"

naya yerləşdirildim və oktyabrın 12-də əməliyyat olundum.

- Bəs yaralı halda mühasirədən çıxmağı necə bacardınız?

- Mühasirədən çıxmağın

"Mühasirədən çıxmağın bir yolu vardı, qarşıdakı kəndə girmək. Elə sürünə-sürünə kəndə girdik. Zabitlərim, əsgərlərim arasında şəhid gedənlər oldu. Allahdan hamısına rəhmət diləyirəm. Günlər əvvəl bir yerdə döyüşdüyüm adamlar barədə keçmiş zamanda danışmaq çox ağırdır"

- Yaralandığınız o an ilk nə düşündünüz. Nə idi bu hiss, ev, ailə, uşaq...

- Döyüş elə bir şeydir ki, orada ailəni, uşağı düşünməyə vaxt olmur. Orada yalnız irəliləməyi və bunun üçün sağ qalmağın yollarını düşünürsən. Yaralananda birçə düşündüm ki, qismət bura kimi imiş, yaşama ömrüm burada qırılır. Çünki vurulanda pis yerdə qalmışdım, sağ qalacağıma özüm də ümid etməmişdim. Yaralı halda 3 gün mühasirədə qalmağın özü elə möcüzədir, amma demək ki, yazıya pozu yoxdur.

Söhbət zamanı bəlli olur ki, səhhətindəki problemlə əlaqədar atası Vidadi kişidən oğlunun yaralanmasını gizlədiblər. Çünki həmin gün ürəyi sözüne baxmamış, bir neçə dəfə təcili yardım çağırması olmuşdular. Ata oğlunun yaralanmasını narahat ürəyində hiss etmişdi sanki...

- Atam olanlardan mənə evə qayıdandan bir neçə saat əvvəl xəbərdar olub. Onda da yalandan deyiblər ki, bəs Mənsur tankın üstündən yıxılıb, ayağı çatlayıb. Təbii ki, atam inanmayıb, hərbi adamı belə yalanla aldatmaq mümkün deyil. Deyib, siz nə danışsınız, Mənsur hara, tankın üstündən yıxılmaq hara. Evə gələndə yolda özüm zəng etdim ki, görəndə qəfil pis olmasın. Bir az çətin toparlandı, amma artıq geridə qoyduq çətinliyi. Əsas odur ki, çəkilən əziyyətlərin nəticəsi oldu, Qarabağ azad edildi, minlərlə insan yenidən öz toraqlarına qayıdacaq.

- Çiyin-çiyinə döyüşdüyünüz silahdaşlarınızdan şəhid olanların ailələrinə nə demək istəyirsiniz?

- Onlarla telefonla da olsa əlaqə saxlayıram. Sözümlə

- Hələ ki ayağımdakı yaralanmanın sağlamlığını gözləyirəm, sümüyün yarısı yoxdur. 5 ay sonra sağalma olmasa, yenidən əməliyyat olunacağam. Ola bilər, bir az müddət çəksin, amma mütləq qayıdacam orduya.

- Balaca Toğrulla bağlı arzularınız nədir. Onu böyüyəndə hansı peşə, sənət sahibi kimi görmək istəyirsiniz?

- Çox istəyərdim futbolçu olsun, mənim vəz keçdiyim arzumun reallaşdırırsın.

- Hərbiçidəki qan-qadını özünü çəkirsiz deyə, onu başqa sahəyə yönəltməyi planlaşdırırsınız?

- Qətiyyətlə, özüm uşaq vaxtı futbolçu olmaq istəmişəm. Bayaq da dediyim kimi, atamın hərbiçisi olmasa fikrimdə dəyişiklik yaranıb. Amma ən böyük arzumdur ki, Toğrul yaxşı futbolçu olsun.

- Birdən o da sizin kimi dedi ki, mən də hərbiçisi olacağam, onda necə?

- Olsun (gülür). Bu seçim onun özünün olacağı. Mən sadəcə, onunla bağlı arzumun dilə gətirdim. Qismət, bəlkə tamamilə fərqli peşə sahibi olacaq. Çünki mən öz istəyimlə hərbiçisi olmuşam. Yadımdadır, anam Cəmişid Naxçıvanski adına Hərbi Liseyində andıçmədən sonra çox könüllü olmuşdu, razılaşmırdı, təkid edirdi ki, bu sahədən ayrılıram. Amma mən dediyimdən dönmədim. İndi oğlum da necə istəyər elə də edər.

- Bəs bir hərbiçisi kimi ən böyük arzunuz nədir?

- Ən böyük arzum Şuşaya kimi getmək idi. O da qismət olmadı, Allah erməninin evini yıxsın, yolunu yarımçıq qoydu. Döyüş başlayan günün səhəri idi. Bizimkilər artilleriya ilə hücumu başlayanda, müavinim Vüsala dedim ki, heç nə istəmirəm, yaralan-

yaralıları oldu. Birinci boynumdan yaralandım, sarğı ilə döyüşə davam etdim, sonra daha bir güllə bud nahiyəmdən, sümüyümdən dəydi. Daha ayağa qalxasaydımdı. Döyüşçü dostlarımla 7 yaralı üç gün mühasirədə qaldıqdan sonra oktyabrın 11-də bizə dəstək gəldi. Xəstəxana-

bir yolu vardı, qarşıdakı kəndə girmək. Elə sürünə-sürünə kəndə girdik. Zabitlərim, əsgərlərim arasında şəhid gedənlər oldu. Allahdan hamısına rəhmət diləyirəm. Günlər əvvəl bir yerdə döyüşdüyüm adamlar barədə keçmiş zamanda danışmaq çox ağırdır (kövrəlir).

yoxdur, sağalan kimi ilk işim hamsını ziyarət etmək olacaqdı. Şəhidlərimizin haqqını hansısa sözlə ödəmək, onların ailəsini nə iləsə təsəlli etmək mümkün deyildir. Amma torpaq uğrunda şəhid olmaq şərəfdir. Bu şərəf də hamıya qismət olmur.

- Bir az da işğaldan azad edilmiş torpaqlarımıza qayıdışla bağlı danışmaq. Bir ağıdamlı kimi geri qayıtmağın, doğruluğunuz yerdə yaşamağın planlaşdırırsınız?

- 100 faiz qayıdacam, başqa cür mümkün deyildir. Qismət olsa, planım odur ki, ailəmlə birlikdə ömrümün sonuna kimi Ağdamda yaşayam. İnşallah, Ağdam, eləcə də işğaldan azad edilmiş digər rayonlarımız əvvəlkindən də gözəl, düşmənlə bağlı yaran olacaq.

- Bəs, ordu sıralarına yenidən qayıtmağın düşünürsünüz, həkim buna icazə verirmi?

da, ölsəm də Şuşaya kimi gedim, nə olsa, oradan o tərəfə olsun. Qismətimdə yaralanmaq, şəhid olmaq varsa, Şuşadan sonra olsun. O da qismət olmadı...

- Amma sizin "yarıda kəsildi" dediyiniz yolu döyüşçü yoldaşlarınız getdi, indi Şuşada Azərbaycan bayrağı dalğalanır. Məncə bu qədər bədbin olmamalısınız.

- Əlbəttə! Sadəcə bilirsiniz, döyüşdə ab-hava başqa cür olur, onu nə qədər təsvir etməyə çalışsan da, alınmır. Döyüşdə yaralı olsan da, dostlarının yanında, onlarla birgə mübarizə aparmaq istəyirsən. Döyüş getdiyi bir vaxtda yaralanıb, kənardə qalmağın həzm etmək də çətinidir. Fikrin, aqlın onların yanında qalır, kömək edə bilməmək üzür səni. Elə hey istəyirsən ki, tez sağalıb qayıdasan. Bu günlərə min şükür!

(davamı gələn sayımızda)